

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 10 grudnia 2013 r.

DOLiS/DEC-1254/13/82695,82699

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz art. 22 w związku z art. 3a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana A. K., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Panią K. M., byłego dyrektora Z., obecnie nauczyciela wychowania fizycznego w tejże placówce,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A. K., zwanego dalej Skarżącym, na nieprawidłowości w procesie przetwarzania jego danych osobowych przez Panią K. M., Dyrektora Z., zwaną dalej Dyrektorem.

Skarżący precyzując swoje zarzuty stwierdził, że powyższe nieprawidłowości polegają na: „1. naruszeniu tajemnicy danych osobowych (tajemnicy służbowej) poprzez upublicznienie treści ją stanowiących, a dotyczących mojej osoby; 2. dopuszczeniu do przekroczenia wobec mnie uprawnień Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół [...]; 3. upublicznieniu treści zawartych w dokumentacji złożonej w celu uzyskania zatrudnienia”.

Skarżący wskazał, że dyrektor Zespołu Szkół udostępniła jego dane osobowe, zawarte w dokumentacji złożonej w grudniu 2010 r. w celu uzyskania zatrudnienia w Zespole Szkół, na posiedzeniu Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół w dniu [...] czerwca 2011 r. Ponadto dyrektor Zespołu Szkół udostępniła jego dane osobowe zawarte w „Proteście Rady Pedagogicznej [...]”, dotyczące w szczególności okoliczności rozwiązania z nim umowy o pracę oraz pełnienia przez niego funkcji dyrektora, podmiotom takim jak: Rada Powiatu [...], wojewoda [...], Kuratorium Oświaty w [...] oraz Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” oraz udostępniła dane osobowe Skarżącego „Gazecie [...]” i „Tygodnikowi [...]” i „w okresie [...]06 – [...]07.2011 r. doprowadziła do upowszechnienia wypowiedzi których treść narusza prawo poprzez wykorzystanie lokalnych i ponad lokalnych środków masowego przekazu do uporczywego zniesławiania” Skarżącego.

Skarżący wyjaśnił, że Pani K. M. „doprowadziła do upowszechnienia wypowiedzi, których treść narusza prawo poprzez wykorzystanie lokalnych i ponad lokalnych środków masowego przekazu do uporczywego zniesławiania mnie.” Ponadto Skarżący wskazał, że upublicznienie treści zawartych w dokumentacji złożonej przez niego w Szkole w celu uzyskania zatrudnienia („podanie, CV, kwestionariusz osobowy, niezbędne oświadczenia, min. również o chęci zawieszenia renty, dokumentacja dot. kwalifikacji zawodowych”) miało początkowo miejsce na posiedzeniu Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół [...] w dniu [...] czerwca 2011 r., a następnie konsekwencją powyższego było odczytanie „Protestu Rady Pedagogicznej [...]” na posiedzeniu Rady Powiatu [...]. Następnie powyższy protest został przekazany radzie powiatu i do innych urzędów (np. wojewodzie [...], wielu lokalnym gazetom, kuratorium w [...] oraz związkom zawodowym). Skarżący podniósł, że „protest w swojej treści zawierał zniesławiające stwierdzenia dotyczące mojej osoby, w tym treści stanowiące moje dane osobowe (imię nazwisko, inne dane wrażliwe, w których posiadanie K. M. weszła w związku z moim ewentualnym zatrudnieniem. (...) Na marginesie można zauważyć dodatkowo, że przekazywanymi publicznie treściami K. M. wielokrotnie i ewidentnie naruszyła moje dobra osobiste. Poprzez moją działalność oświatową i kulturalną jestem osobą rozpoznawalną w środowisku lokalnym (gmin, powiat nakielski). Dla wielu mieszkańców gminy czy powiatu nie stanowi problemu powiązanie mojej twarzy z imieniem i nazwiskiem.”

W toku przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie postępowania Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje:

- 1) W piśmie z dnia [...] kwietnia 2012 r. Pani K. M. Dyrektor Zespołu Szkół [...] wyjaśniła, że dane osobowe Pana A. K. przetwarzane były w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o zatrudnienie i obejmowały wyłącznie dane przez niego przedstawione. Dyrektor podkreśliła, że Skarżący wyraził zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych i na dowód powyższego załączyła do akt sprawy kopie oświadczenia ww. z dnia [...] grudnia 2010 r. Dyrektor dodała, że dane osobowe Skarżącego nie były udostępniane na posiedzeniu Rady Pedagogicznej Szkoły w dniu [...] czerwca 2011 r. „a jedynie przywołane jego nazwisko dla wskazania terminu i okoliczności objęcia przeze mnie funkcji Dyrektora Szkoły.” Ponadto Dyrektor wskazała, że dane dotyczące Pana A. K. udostępnione były jedynie w związku z prowadzonymi w Szkole kontrolami przez organy państwowe i organy samorządu terytorialnego na podstawie art.7 pkt 6e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych /Dz.U. Nr 101, poz.926/.” Jednocześnie Dyrektor podkreśliła, że „dane osobowe skarżącego nie były udostępniane mediom a wypowiedzi, o których pisze Pan A. K. nie miały miejsca.”
- 2) W piśmie z dnia [...] czerwca 2012 r. Dyrektor powtórzyła, że Radzie Pedagogicznej nie były udostępniane dane osobowe Skarżącego. Ponadto sprecyzowała, że w zakresie udostępnienia danych osobowych Skarżącego organom samorządu terytorialnego udostępniono je kontrolerom Starostwa Powiatowego [...] w zakresie informacji, po której osobie podjęła obowiązki dyrektora.
- 3) W dniu [...] sierpnia 2012 r. wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora pismo Skarżącego wraz z załącznikami: jego listem motywacyjnym z dnia [...] grudnia 2010 r., potwierdzeniem podstawowej dokumentacji dotyczącej zatrudniania na stanowisko nauczyciela z dnia [...] grudnia 2012 r., a także kopią stanowiska Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół [...] z dnia [...] czerwca 2011 r., w której były zawarte dane osobowe Skarżącego w postaci jego imienia i nazwiska oraz kopiami artykułów i wywiadów z niektórymi czasopism i portali internetowych,

w których oprócz imienia i nazwiska Skarżącego zawierały informacje na temat jego zatrudnienia oraz domniemanego „zwolnienia dyscyplinarnego”.

- 4) W piśmie z dnia [...] września 2012 r. Skarżący sprecyzował, że załączone jako dowody w sprawie artykuły prasowe pochodzą z: [...], Gazeta [...], Gazeta [...], Dziennik [...] oraz z portali internetowych. Jednocześnie wyjaśnił, że pismo Rady Pedagogicznej „nie zostało nazwane (...) uchwałą jednakże spełnia ono wszelkie warunki uchwały. Jego treść powstała podczas posiedzenia Rady i była przez Radę głosowana i w ten sposób „zatwierdzona”. Ponadto Skarżący poinformował Generalnego Inspektora, że Pani K. M. nie pełni już funkcji dyrektora szkoły i od [...] września 2012 r. zajmuje stanowisko nauczyciela wychowania fizycznego.
- 5) Generalny Inspektor pismem z dnia [...] listopada 2012 r. do Dyrektora Zespołu Szkół [...] zwrócił się z prośbą o wyjaśnienia w jakim zakresie udostępniono dane osobowe Skarżącego przez byłą Dyrektora na rzecz redakcji „[...]” w związku z artykułem zamieszczonym w wydaniu Nr [...]z dnia [...] lipca 2011 r. oraz „Gazety Regionalnej [...]” w związku z artykułem zamieszczonym w wydaniu w dniu [...] maja 2012 r.
- 6) Pismem z dnia [...] listopada 2012 r. uzyskano odpowiedź obecnej Dyrektora Szkoły, że cyt.: „nie posiadam wiedzy na jakiej podstawie prawnej, i w jakim zakresie p. K. M. udostępniła dane osobowe Skarżącego na rzecz redakcji „[...]” oraz „Gazety Regionalnej [...]”, nie jestem w stanie stwierdzić czy obecnie p. K. M. przetwarza dane osobowe Skarżącego oraz czy utrzymała je w zbiorze danych. (...) Nie posiadam także wiedzy czy p. K. M. udostępniła dane osobowe Skarżącego związane z jego odwołaniem i późniejszym złożeniem podania o pracę w środkach masowego przekazu. (...) Aktualnie dyrektor Zespołu Szkół [...] przetwarza dane osobowe Skarżącego w zakresie niezbędnym do ustalenia praw wynikających z podlegania przez Skarżącego Zakładowemu Funduszowi Świadczeń Socjalnych [...].”
- 7) Ponadto w pismach z dnia [...] lutego 2013 r. i [...] marca 2013 r. obecna Dyrektora Szkoły wyjaśniła, że Pani K. M. przebywa na zwolnieniu lekarskim.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Odnosząc się do kwestii przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez byłą Dyrektora Szkoły, należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), dalej jako ustawa, przetwarzanie danych to jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych.

Postępowanie administracyjne prowadzone przez Generalnego Inspektora Danych Osobowych służy kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych i jest ukierunkowane na wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy. Jak wynika z brzmienia powołanego przepisu, w przypadku naruszenia przepisów ustawy Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6).

Ustawa o ochronie danych osobowych określa obowiązki administratora danych osobowych, do których należy przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Nadrzędnym obowiązkiem administratora danych osobowych, zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą. Ta generalna zasada znajduje swoje rozwinięcie w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych określających m.in. wymogi, jakie powinien spełniać administrator danych w celu zapewnienia bezpieczeństwa danych w procesie ich przetwarzania. Jednym z podstawowych obowiązków spoczywających na administratorze jest, wynikający z art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, obowiązek zastosowania środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych, a w szczególności zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, zabranieniem przez osobę nieuprawnioną, przetwarzaniem z naruszeniem ustawy oraz zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem.

Przepisem uprawniającym administratorów danych do przetwarzania danych osób fizycznych, w tym ich udostępniania, jest art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełniona jest jedna z przesłanek taksatywnie wskazanych w tym przepisie. Stosownie do treści powołanego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy, na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Katalog przesłanek wymienionych w art. 23 ww. aktu prawnego jest zamknięty. Każda z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, że przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych.

W niniejszej sprawie odnieść się należy do trzech zagadnień postawionych w skardze, a mianowicie do kwestii udostępnienia danych osobowych Skarżącego przez Panią Dyrektora na rzecz Rady Pedagogicznej Zespołu Szkół [...] w dniu [...] czerwca 2011 r. oraz udostępnienia przez Panią Dyrektora danych osobowych Skarżącego zawartych w „Proteście Rady Pedagogicznej [...]”, dotyczących w szczególności okoliczności rozwiązania z nim umowy o pracę oraz pełnienia przez Skarżącego funkcji dyrektora na rzecz podmiotów wymienionych w skardze: Radzie Powiatu [...], wojewodzie [...], Kuratorium Oświaty w [...] oraz Zarządowi Regionu NSZZ „Solidarność”, a także udostępnienia danych osobowych Skarżącego czasopismom: [...], Gazeta [...], Gazeta [...], Dziennik [...] i portal internetowy.

Odnosząc się zatem do zarzutu Skarżącego udostępnienia jego danych osobowych, zawartych w treści dokumentacji złożonej przez Skarżącego w związku z ubieganiem się o stanowisko nauczyciela w Zespole Szkół [...] na rzecz Rady Pedagogicznej tejże szkoły, wskazać należy, że brak jest w niniejszej sprawie dowodów, że do kwestionowanego przez Skarżącego udostępnienia danych osobowych w ogóle doszło. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje co prawda, że Rada Pedagogiczna była w posiadaniu danych osobowych Skarżącego w postaci imienia i nazwiska oraz informacji, że „p. A. K. został dyscyplinarnie zwolniony w lipcu 2007 roku z funkcji dyrektora szkoły przez ówczesny Zarząd Powiatu w [...]”, jednakże z załączonego do akt sprawy stanowiska rady

pedagogicznej zespołu [...] z dnia [...] czerwca 2011 r. nie wynika jednoznacznie oraz w sposób nie budzący wątpliwości, że Rada Pedagogiczna uzyskała powyższe dane od Dyrektora Szkoły. Podkreślić należy, że organ administracji publicznej może uznać stan faktyczny rozpatrywanej sprawy za ustalony jedynie na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów. Przytoczyć w tym miejscu należy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lipca 1999 r. (sygn. akt III SA 5417/98), w którym sąd uznał, że „organ prowadzący postępowanie musi dążyć do ustalenia prawdy materialnej i według swej wiedzy, doświadczenia oraz wewnętrznego przekonania ocenić wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych, wpływ udowodnienia jednej okoliczności na inne okoliczności”.

Odnosząc się natomiast do zarzutu Skarżącego w zakresie udostępnienia Przez Panią Dyrektora danych osobowych Skarżącego zawartych w „Proteście Rady Pedagogicznej [...]”, dotyczących w szczególności okoliczności rozwiązania z nim umowy o pracę oraz pełnienia przez Skarżącego funkcji dyrektora na rzecz podmiotów wymienionych w skardze: Radzie Powiatu [...], wojewodzie [...], Kuratorium Oświaty w [...] oraz Zarządowi Regionu NSZZ „Solidarność”, należy wskazać na wyjaśnienia Dyrektora, że dane osobowe Skarżącego były udostępniane jedynie na rzecz organów państw i organów samorządu terytorialnego w zakresie kontroli prowadzonych przez te organy w szkole. W świetle powyższego należy stwierdzić, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przeprowadzonym przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie potwierdziła w sposób jednoznaczny i bezsporny, aby doszło do niezgodnego z prawem udostępnienia danych osobowych Skarżącego ww. podmiotom.

Na marginesie można dodać, że na podstawie wyjaśnień obecnej Pani Dyrektora wynika, że aktualnie dyrektor szkoły przetwarza dane osobowe Skarżącego w zakresie niezbędnym do ustalenia praw wynikających z podlegania przez Skarżącego Zakładowemu Funduszowi Świadczeń Socjalnych w [...]. Aktualnie więc Szkoła jako administrator danych osobowych Skarżącego spełnia przesłankę legalności procesu przetwarzania danych Skarżącego w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Odnosząc się zaś do podniesionego przez Skarżącego zarzutu udostępnienia jego danych osobowych przez Panią Dyrektora na rzecz czasopism, należy wskazać, że w większości przypadków nie można ustalić, z jakich czasopism pochodzą artykuły, które załączył Skarżący. Wyjątkiem jest „[...]” i „[...]”. Ponadto Skarżący nie udzielił pełnych wyjaśnień na pytanie Generalnego Inspektora na rzecz jakich czasopism i w jakim zakresie jego dane osobowe zostały udostępnione przez Panią K. M., a jedynie wymienił źródła pochodzenia artykułów prasowych, nie wykazując z jakich czasopism pochodzą poszczególne artykuły, co nie pozwoliło organowi na precyzyjne ustalenie okoliczności faktycznych w tym zakresie.

Zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej, wyrażoną w art. 7 kpa, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Realizację powyższego zapewniają przede wszystkim gwarancje zawarte w przepisach regulujących postępowanie dowodowe. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 października 1984 r. (II SA 1205/84, ONSA 1984, Nr 2, poz. 98) orzekł, że „Z art. 7 i 77 § 1 kpa wynika, że obowiązek wyczerpującego zbadania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego ciąży na organie prowadzącym postępowanie administracyjne. Nie znaczy to, że strona jest zwolniona od współudziału w realizacji tego obowiązku, zwłaszcza że nieudowodnienie określonej okoliczności faktycznej może prowadzić do rezultatów

niekorzystnych dla strony”. Po wyczerpaniu możliwości dokonania niezbędnych dla podjęcia rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych organ prowadzący postępowanie jest uprawniony, a nawet zobowiązany do przyjęcia takiej wersji zdarzeń, która odpowiada logicznie pozostałemu materiałowi dowodowemu.”

Niemniej jednak podkreślić należy, iż wskazane przez Skarżącego tytuły, w których udostępnione zostały jego dane osobowe odpowiadają definicji prasy i jako takie stanowią przejaw dziennikarskiej działalności prasowej. W związku z powyższym legalność ujawnienia w prasie informacji dotyczących Skarżącego należy badać na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.), a nie ustawy o ochronie danych osobowych, której – jak stanowi jej art. 3a ust. 2 - z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1, nie stosuje się do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy prawo prasowe, chyba że wolność wyrażania poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą. Z przepisu tego wynika zatem, że ustawy o ochronie danych osobowych nie stosuje się do zbierania, opracowywania i przygotowywania, a także publikacji materiałów w prasie (tak również J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Kraków 2007, s. 334). Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W wyroku z dnia 7 grudnia 2006 r. (sygn. akt II SA/Wa 2237/05) Sąd ten stwierdził, że do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie należy ocenianie treści materiału prasowego i orzekanie o odpowiedzialności prawnej na gruncie prawa prasowego. Ponadto Sąd orzekł w wyroku z dnia 22 marca 2007 r. (sygn. akt II SA/Wa 1933/06), iż nie można przyjmować, że właściwym do oceny istotności naruszeń praw i wolności, o których mowa w art. 3a ust. 2 u.o.d.o. powinien być GIODO, bowiem wśród kompetencji GIODO nie ma uprawnień do badania istotności naruszeń praw i wolności (...).

W kontekście przedstawionego materiału dowodowego wskazać należy, że istotne znaczenie dla oceny legalności publikacji w materiale prasowym informacji dotyczących osób fizycznych mają w szczególności następujące przepisy prawa prasowego: art. 1, który stanowi, że prasa, zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności wypowiedzi i urzeczywistnia prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej, a także art. 14 ust. 6, w myśl którego nie wolno bez zgody osoby zainteresowanej publikować informacji oraz danych dotyczących prywatnej sfery życia, chyba że wiąże się to bezpośrednio z działalnością publiczną danej osoby.

Odpowiedzialność prawną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego przewidują przepisy rozdziału 7 prawa prasowego. Do odpowiedzialności tej - zgodnie z art. 37 ww. ustawy - stosuje się zasady ogólne (tj. wynikające z prawa cywilnego, m.in. z art. 23 i 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, Dz. U. Nr 16 poz. 93 ze zm., dalej kc, traktujących o ochronie dóbr osobistych – przyp. GIODO), chyba że ustawa stanowi inaczej. Odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału; nie wyłącza to odpowiedzialności wydawcy. W zakresie odpowiedzialności majątkowej odpowiedzialność tych osób jest solidarna (art. 38 ust. 1 prawa prasowego).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zgodnie z art. 38 ust. 1 prawa prasowego, odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału; nie wyłącza to odpowiedzialności wydawcy. W zakresie odpowiedzialności majątkowej odpowiedzialność tych osób jest solidarna. Jeżeli zatem w ocenie Skarżącego skutek opublikowania

jego danych osobowych w materiale prasowym doszło do naruszenia w szczególności jego dóbr osobistych, którymi zgodnie z art. 23 kodeksu cywilnego, są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, to może dochodzić swych roszczeń z tego tytułu w drodze powództwa cywilnego wytoczonego przed właściwy sąd powszechny, z uwzględnieniem art. 38 ust. 1 prawa prasowego.

Jeżeli więc wskutek działań Dyrektor Szkoły doszło w ocenie Skarżącego do naruszenia jego dóbr osobistych, może on dochodzić ich ochrony na gruncie przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Stronom, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w związku z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).